

Allah Aşkına Perde Kulun Kendisidir

— safdeha · 23 Nisan 2016

"Kişi, sevdiği ile beraberdir."

Kalp, birden fazla şeyi sevemez. Bir şeyle kurduğu sevgi bağı kalkmadıkça, bir başkası ile sevgi bağı kuramaz.

Kalbin mal, evlat, mevki, övülme, insanlara karşı üstün olma gibi çeşitli arzu ve bağlantıları, ancak bir sevgili içindir. O da kendidir. Sayılan bu şeylerin sevgisi, kendi sevgisinin bir bölümüdür. Çünkü sayılan bu şeyleri, onlar için değil de kendisi için istemektedir ve sevmektedir.

Nefsin kendisine olan sevgisi kalmazsa, tabi olarak onlara karşı olan sevgisi de kalmaz. Bunun için denilmiştir ki;

Kul ile Rabbi arasında perde, kulun kendisidir. Âlem-dünya değil. Çünkü âlemin kendisi, kul tarafından istenmiyor ki perde olsun. Kulun ancak ve ancak düşündüğü kendisidir, kendi nefsidir. Onun için perde kuldur, başkası değil..." Alıntı: 24. Mektup, İmam-ı Rabbani(k.s)

Yukarıdaki metni okuduktan sonra düşünür oldum ruhumun derinliklerinde. Bu yaşıma kadar sevgisi kalıcı bir aşk görmedim. Ölmedik bir ilişki yaşamadım. Ama anlıyorum ki, hep kendim-nefsim için yapmışım bütün bunları. Âşık olduğum kişiye "Seni seviyorum!" dediğimde, kendimi sevmişim. Karşımdakini aldatmışım ne yazık ki... Onları bulabilsem özür dileysem bu saatten sonra neyi değiştirebilirim ki... Kader almış bizlerin hayatını akıntılarla başka yerlere, başka ilişkilere ve kandırmalara atvermiş!

Hep bilirdim ki, eğer kişi karşı cinsten birisine gerçek anlamda âşık olmadıkça, Allah'a olan aşkı yakalaması veya anlaması mümkün değildir! Fakat şimdi anlıyorum ki, kişi ilk önce Allah'a âşık olmadıkça kimseye âşık olamaz, gerçek aşkı bulamaz diye düşünüyorum! Allah'a âşık olabilmem için ise, kendimle ilgili ne varsa bir kenara koyup, nefsimle hükümdar olup, kalıcı bir sevgiyi bulabilirim ve sevdiğimi ancak bu şekilde mutlu edebilirim. Günümüzde sanalla gerçeğin iç içe geçerek bulandığı hayat suyunda, yalanın, talanın, maddenin hedefinin aşk olduğu bir dünyada bunu kim yaşayabilir veya anlatsam kim inanabilir ki...

Her gün terör yüzünden ölenlerin şehit olduğu söyleniyor. Acı düştüğü yeri yakıyor. Böyle bir sevgiye ulaşmış, Allah'ı âşık bilmiş, onun için ölmeyi istemiş- kavuşmayı vuslat bilmiş, kaç yavrucağımız var ki? Eğer böylesi Allah sevgisi olsaydı, terör belası bu ülkede yaşar mıydı?

Aşk'ı para ile yapan kadınların geçmişte Diyanet İşleri Başkanlığına sordukları soru bile ilginçti, "Bu işe

resmileştirelim, haram olan zinaya Muta nikâhı adını verelim! Bu ihtiyaçmış, bu kadınlar yoksa nasıl yaşayacaklarmış, ya da bu erkekler nerede mutlu olacaklarmış...” Böyle bir çıkış yolu olabilir mi? İnsanlar zinayı aleni yapacaklar, evlenmeyecekler, çocuk yapmayacaklar... Kusura bakmayın da bunu hayvanlarda yapıyor. Sürüdeki koç kimseye sorgu sual etmeden istediği mutluluğu istediği koyunla paylaşıyor... Ne güzel söylemiş İmam Rabbani(k.s.), "Kişiler yalnızca kendine-nefislerine âşıklar!" diye öyle değil mi?

Kimse sıkıntı çekmek istemez, peki, karşılığını vermediğimiz neye sahip olabiliyoruz bu dünyada? Ölmek nihai biliyoruz. Bu yolda son kabirde bitiyor ya sonrası, ya Allah'a sevgisizliğimizin bedelini nasıl ödeyeceğiz? Öldükten sonra kime kavuşmak isteyeceğiz, Rabbimize mi, dünyada peşinden koştuklarımıza mı?

Bu yüzden sizi düşünmeye davet ediyorum. Her uyuduğumuzda uyanmama riski var, peki biz bunu niçin göz ardı ediyoruz? Yalnızlıktan, karanlıktan, kimsesizlikten korkan bizler, ya uyanamazsak ne yapacağız bu korkular içinde. Hani bu dış değil ki, çok ağırırsa ızdırabından kurtulmak için dış doktoruna gider o dışı çektirir kurtuluruz...

Yakacaksan tek aşkınla yak
Cehennemde de olsa ayak
Şeytan her gün atarken dayak
Bugün orucum vursun şamar

Aczimle kurusun ar damar
Aklansın kalp duayla tımar
Sufi yolunda ye ki şamar
Tövbe et dost, oynarken kumar

Saffet Kuramaz